

ภาวะผู้นำของหัวหน้าสาขาวิชา ในการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน
ระดับหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนครพนม

Leadership of program leaders In Internal Educational Quality Assurance
for Bachelor's Degree of Nakhon Phanom University

รองศาสตราจารย์ ดร.ทัศนีย์ ประสานตรี¹

Asst. prof. Dr.Tatsana Prasantree¹

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องนี้ มีวัตถุประสงค์ ดังนี้ 1) เพื่อศึกษาการใช้ภาวะผู้นำของหัวหน้าสาขาวิชา ในการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายใน 2) เพื่อศึกษาปัญหาการใช้ภาวะผู้นำของหัวหน้าสาขาวิชา ในการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายใน 3) เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างหัวหน้าสาขาวิชา กับอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร เกี่ยวกับการใช้ภาวะผู้นำของหัวหน้าสาขาวิชา ในการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายใน 4) เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างหัวหน้าสาขาวิชา กับอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร เกี่ยวกับปัญหาการใช้ภาวะผู้นำของหัวหน้าสาขาวิชา ในการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายใน 5) เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะจากหัวหน้าสาขาวิชา และอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร ในการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยจำนวน 120 คน ได้แก่ หัวหน้าสาขาวิชา จำนวน 40 คน ได้มาโดยวิธีเลือกแบบเจาะจงทุกคน และอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร จำนวน 80 คน ได้มาโดยวิธีสุ่มแบบอย่างง่าย โดยสุ่มอาจารย์จากสาขาวิชาละ 2 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม แบบมาตราส่วนประมาณค่า มี 5 ระดับ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.48-0.87 มีความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.95 สถิติที่ใช้ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t-test

ผลการวิจัย พบว่า

1. การใช้ภาวะผู้นำของหัวหน้าสาขาวิชาในการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายใน ภาพรวมอยู่ในระดับมาก
2. ปัญหาการใช้ภาวะผู้นำของหัวหน้าสาขาวิชา ในการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายใน ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง
3. ความคิดเห็นระหว่างหัวหน้าสาขาวิชา กับอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร เกี่ยวกับการใช้ภาวะผู้นำของหัวหน้าสาขาวิชา พบว่ามีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน
4. ความคิดเห็นระหว่างหัวหน้าสาขาวิชา กับอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร เกี่ยวกับปัญหาภาวะผู้นำของหัวหน้าสาขาวิชา พบว่า มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน
5. ข้อเสนอแนะจากหัวหน้าสาขาวิชา และอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรในการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ได้แก่ 1) ควรมีเจ้าหน้าที่รับผิดชอบงานประกันคุณภาพ ในแต่ละสาขาวิชา ไม่ควรปล่อยให้เป็นการของอาจารย์ที่รับผิดชอบและอาจารย์ประจำหลักสูตร 2) ควรมีการพัฒนาหัวหน้าสาขาวิชาและอาจารย์ผู้รับผิดชอบ

คำสำคัญ: ภาวะผู้นำ, หัวหน้าสาขาวิชา, การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน

¹อาจารย์ประจำหลักสูตรการบริหารและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยนครพนม

¹Course teacher in Master of Educational Administration and Development Nakhonphanom University

ผู้ติดต่อ, อีเมล: รองศาสตราจารย์ ดร.ทัศนีย์ ประสานตรี, prasantri@hotmail.com

รับเมื่อ 3 กรกฎาคม 2563 แก้ไข 12 สิงหาคม 2563 ตอรับ 15 สิงหาคม 2563

หลักสูตร เกี่ยวกับการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายใน อย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง 3) ควรกำหนดระเบียบการเบิกจ่ายเงิน ค่าตอบแทนหัวหน้าสาขาวิชา 4) ควรลดงานเกี่ยวกับเอกสารในด้านการประกันคุณภาพภายใน

ABSTRACT

The purpose of this research were 1) to study using Leadership of program leader In internal educational quality assurance, 2) to study the problems for using leadership of program leaders in internal educational quality assurance, 3) to compare the opinions between program leaders and teachers responsible for curriculum(TRC) in using Leadership of program leaders in internal educational quality assurance, 4) to compare Opinions between program leaders and teachers responsible for curriculum in problems for using Leadership of program leaders In internal educational quality assurance, 5) to study the suggestions from teachers responsible for curriculum for internal educational quality assurance implementation, The samples group consisted of 102 : 35 people selected by Purposive Sampling and 67 people by Simple Random Sampling. The instrument used in the research was a five-rating scale questionnaire with the discrimination between 0.48–0.87 and the reliability of 0.95 The statistics used were percentage, mean, standard deviation, and t-test (Independent).

The results were found that

1. using Leadership of program leaders in internal educational quality assurance was at high level.
2. The overall problems in using leadership of program leaders was at the moderate level.
3. The opinions between program Leaders and teachers responsible for curriculum in using Leadership of program leaders revealed no difference.
4. The opinions between program leaders and teachers responsible for curriculum in problems for using leadership of program leaders revealed no difference.
5. The suggestions from program leaders and teachers responsible for curriculum in internal educational quality assurance were as followed: (1) each department should have the officers responsible for educational quality assurance, (2) program leaders and teachers responsible for curriculum should be developed in educational quality assurance at least once a year, (3) the rules for disbursement of compensation should be established program leaders, and (4) the internal education quality assurance documents should be reduced.

Keywords: Leadership, Program leader, Curriculum Internal Education Quality Assurance

กุ่มิหฬง

ในแตละองค์การจะมีผู้นำขององค์การ เป็นผู้มีบทบาทหน้าที่ดำเนินงานให้เป็นไปตามระเบียบ กฎหมายของทางราชการ บัจจุบันโลกมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ผู้นำจำเป็นต้องมีภาวะผู้นำที่ดี เพราะภาวะผู้นำนั้นมีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับผู้นำทุกองค์การยุคโลกาภิวัตน์ ซึ่งมีความเจริญทางเทคโนโลยี ผู้นำเป็นบุคคลที่มีอิทธิพลต่อกลุ่มและสามารถนำกลุ่มปฏิบัติงานต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายขององค์การ การที่บุคคลที่ได้รับการแต่งตั้งหรือได้รับการยกย่องขึ้นเป็นผู้นำ และเป็นผู้ตัดสินใจ เนื่องจากเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ มีอิทธิพลเหนือบุคคลอื่น ๆ ในกลุ่มสามารถโน้มน้าวจิตใจหรือชักนำให้บุคคลในกลุ่มร่วมกิจกรรมให้สำเร็จตามเป้าหมายได้ สามารถอาศัยความสัมพันธ์ใช้ความ

สัมพันธ์เรียกผู้อื่นให้มาทำงานแทน ประสานงานในการทำงานร่วมกัน เพื่อให้องค์การประสบความสำเร็จ (สนุก สิงห์มาตราชพิกุล มีมานะและดุสิตวัฒน์ แก้วอินทร์, 2560, หน้า 488) ภาวะผู้นำนอกจากผู้นำจะมีความรู้ความสามารถแล้ว ยังต้องเป็นผู้ที่ได้รับการยอมรับและได้รับการสนับสนุนจากสมาชิกอีกด้วย (วรางคณา กาญจนพาที, 2557, หน้า 59)

การศึกษาเป็นการพัฒนาคนให้มีคุณภาพ (เกศรินทร์ แทบสี, 2557, หน้า 56) คุณภาพการศึกษาเป็นหัวใจสำคัญที่จะเป็นรากฐานของการพัฒนาคนในชาติ (นิจวรรณ วีรวัฒน์, 2558, หน้า 84) สร้างและเพิ่มพูนความรู้และความคิดของคนในประเทศประเทศ การศึกษาเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับชีวิตของเราทุกคน และเป็นสิ่งที่ทุกคนแสวงหาองค์ความรู้เพื่อมาใช้ในการดำเนินชีวิตการทำงาน และการสร้างความสำเร็จให้กับชีวิตของเราทุกคน การจัดการศึกษานับเป็นงานที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะจุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษาอยู่ที่การสร้างผู้เรียนให้มีคุณภาพตามที่ต้องการ การศึกษาเป็นตัวบ่งชี้คุณภาพและความสำเร็จของหลักสูตรและสาขาวิชา ด้วยเหตุนี้การบริหารงานจึงเป็นงานที่สำคัญของผู้บริหารที่จะต้องรับผิดชอบโดยถือว่าการเป็นงานหลักเป็นงานที่เกี่ยวข้องกับคุณภาพของผู้เรียนในเชิงคุณภาพและปริมาณ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 ได้ระบุให้หน่วยงานต้นสังกัดและสถานศึกษาจัดให้มีระบบประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา ประกอบกับพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2546 และกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการ กำหนดให้สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษามีหน้าที่พิจารณาเสนอแนะนโยบาย แผนพัฒนา มคอ. มาตรฐานการอุดมศึกษา การจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน และถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษาที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง (เบญจวรรณ ถนอมชยธวัช, 2558, หน้า 63) เพื่อให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ทุกหน่วยงานต้องดำเนินการในการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (2557, หน้า 47-90) ได้กำหนดสิ่งที่หลักสูตรต้องดำเนินการมีองค์ประกอบ คือ 1) การกำกับมาตรฐาน 2) บัณฑิต 3) นักศึกษา 4) อาจารย์ 5) หลักสูตรการเรียนการสอน การประเมินผู้เรียนและ 6) สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ เพื่อให้การดำเนินงานบรรลุวัตถุประสงค์ตามที่สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษากำหนดนั้น จำเป็นอย่างยิ่งต้องอาศัยผู้บริหาร แต่เนื่องจากการดำเนินงานระดับหลักสูตรนั้นเป็นระดับปฏิบัติงาน ดังนั้นการดำเนินงานของหลักสูตรหรือสาขาวิชาจึงมีเพียงหัวหน้าสาขาวิชาหรือหัวหน้าหลักสูตรหรือประธานหลักสูตรเป็นผู้นำซึ่งทำหน้าที่คล้ายกับผู้บริหาร ในการดำเนินงานระดับหลักสูตรเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพนั้นจำเป็นต้องอาศัยผู้นำที่มีความสามารถในการใช้อิทธิพลให้อาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรหรืออาจารย์ประจำหลักสูตรหรือผู้อื่นยินยอมปฏิบัติตามหรือเรียกว่าภาวะผู้นำ เพื่อที่จะนำไปสู่การบรรลุวัตถุประสงค์ของสาขาวิชาหรือหลักสูตร และในการดำเนินงานของหัวหน้าสาขาวิชาควรใช้ภาวะผู้นำถึงจะประสบความสำเร็จ (กรรณิกา กันท่า, 2561, หน้า 20) ในฐานะผู้วิจัยเป็นอาจารย์ประจำหลักสูตร จึงอยากทราบการใช้และปัญหาภาวะผู้นำของหัวหน้าสาขาวิชา ในการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร

คำถามการวิจัย

1. การใช้ภาวะผู้นำของหัวหน้าสาขาวิชาในการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายใน อยู่ในระดับใด
2. ปัญหาการใช้ภาวะผู้นำของหัวหน้าสาขาวิชา ในการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายในอยู่ในระดับใด
3. ความคิดเห็นระหว่างหัวหน้าสาขาวิชากับอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรเกี่ยวกับการใช้ภาวะผู้นำของหัวหน้าสาขาวิชา แตกต่างกันหรือไม่อย่างไร
4. ความคิดเห็นระหว่างหัวหน้าสาขาวิชากับอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรเกี่ยวกับปัญหาภาวะผู้นำของหัวหน้าสาขาวิชา แตกต่างกันหรือไม่อย่างไร

5. ข้อเสนอแนะจากหัวหน้าสาขาวิชา และอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรในการดำเนินงานการประกันคุณภาพ การศึกษาภายในมีอะไรบ้าง

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการใช้ภาวะผู้นำของหัวหน้าสาขาวิชา ในการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายใน ระดับหลักสูตร ปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนครพนม

2. เพื่อศึกษาปัญหาการใช้ภาวะผู้นำของหัวหน้าสาขาวิชา ในการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายใน ระดับหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนครพนม

3. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างหัวหน้าสาขาวิชา กับอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรเกี่ยวกับ การใช้ภาวะ ผู้นำของหัวหน้าสาขาวิชา ในการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายใน ระดับหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนครพนม

4. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างหัวหน้าสาขาวิชา กับอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรเกี่ยวกับปัญหาการใช้ ภาวะผู้นำของหัวหน้าสาขาวิชา ในการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายใน ระดับหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัย นครพนม

5. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะจากหัวหน้าสาขาวิชา และอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรในการดำเนินงานการประกัน คุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนครพนม

กรอบแนวคิดการวิจัย

การดำเนินงานในการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรของหัวหน้าหลักสูตรหรือหัวหน้าสาขาวิชา ตามคู่มือการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2557 และตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับปริญญาตรีและบัณฑิต พ.ศ. 2558 ซึ่งมี 6 องค์ประกอบ ดังนี้ 1) การกำกับมาตรฐาน 2) บัณฑิต 3) นักศึกษา 4) อาจารย์ 5) หลักสูตร การเรียนการสอน การประเมินผู้เรียน และ 6) สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นอาจารย์ที่รับผิดชอบหลักสูตรระดับปริญญาตรี ที่เปิดสอน การศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนครพนม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 201 คน แยกเป็นอาจารย์ที่ทำหน้าที่หัวหน้าสาขาวิชา จำนวน 40 คน และอาจารย์รับผิดชอบหลักสูตร จำนวน 161 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นอาจารย์ที่รับผิดชอบหลักสูตรระดับปริญญาตรี ที่เปิดสอน การศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนครพนม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 120 คน แยกเป็นอาจารย์ ที่ทำหน้าที่หัวหน้าสาขาวิชา จำนวน 40 คน ได้มาโดยวิธีเลือกแบบเจาะจงทุกคน สำหรับอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร จำนวน 80 คน ได้มาโดยวิธีสุ่มแบบอย่างง่าย โดยสุ่มอาจารย์จากสาขาวิชาละ 2 คน ซึ่งแยกตามคณะต่าง ๆ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือแบบสอบถาม

1. แบบสอบถาม แบบสอบถาม เนื้อหาแบ่งออกเป็น 4 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 เป็นการสอบถามเกี่ยวกับสภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม คำถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ(Checklist) ได้แก่ เป็นการสอบถามตำแหน่งหน้าที่ ประสบการณ์ในการปฏิบัติหน้าที่ วุฒิการศึกษาและตำแหน่งทางวิชาการ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการใช้ภาวะผู้นำในการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร คำถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) ใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) จำนวน 49 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แบ่งเป็น 6 องค์ประกอบ คือ 1) การกำกับมาตรฐาน 2) บัณฑิต 3) นักศึกษา 4) อาจารย์ 5) หลักสูตร การเรียนการสอน การประเมินผู้เรียน และ6) สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาการใช้ภาวะผู้นำในการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร คำถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ(Checklist) ใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) จำนวน 49 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะ เป็นแบบสอบถามปลายเปิด ให้หัวหน้าสาขาวิชาและอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร ได้แสดงความคิดเห็นและให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร

ลักษณะแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมาเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า(Rating Scale) ของลิเคอร์ท (Likert's Scale) แบ่งออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้ ระดับ 5 หมายถึงการใช้ภาวะผู้นำมากที่สุด /ปัญหาการใช้ภาวะผู้นำมากที่สุด ระดับ 4 หมายถึงการใช้ภาวะผู้นำมาก/ ปัญหาการใช้ภาวะผู้นำมาก ระดับ 3 หมายถึงการใช้ภาวะผู้นำปานกลาง/ปัญหาการใช้ภาวะผู้นำปานกลาง ระดับ 2 หมายถึงการใช้ภาวะผู้นำน้อย/ ปัญหาการใช้ภาวะผู้นำน้อย ระดับ 1 หมายถึงการใช้ภาวะผู้นำน้อยที่สุด/ ปัญหาการใช้ภาวะผู้นำน้อยที่สุด

2. ขั้นตอนการสร้างและการหาประสิทธิภาพของแบบสอบถาม

1) ศึกษาทฤษฎี แนวคิด เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบสอบถามโดยใช้หลักเกณฑ์การประเมินของลิเคอร์ท (Likert) เป็นมาตราส่วนประมาณค่า(Rating Scale) 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด 2) วิเคราะห์ข้อมูลที่ต้องการวัด แล้วกำหนดเป็นข้อคำถามที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับภาวะผู้นำในการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร แล้วสร้างเป็นแบบสอบถามโดยใช้ข้อความสั้น กะทัดรัดและเข้าใจง่าย จำนวน 49 ข้อ 3) นำแบบสอบถามเกี่ยวกับภาวะผู้นำในการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร ที่สร้างขึ้นพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมในเรื่องภาษา และการใช้คำถาม แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไข 4) นำแบบสอบถามเกี่ยวกับภาวะผู้นำในการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร ที่ปรับปรุงแล้วเสนอผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบสอบถาม 5) นำผลการประเมินความสอดคล้องจากผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างคำถามแต่ละข้อกับจุดประสงค์หรือเนื้อหา(Index of Item-Objective Congruence หรือ IOC) ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.60-1.00 6) นำแบบสอบถามเกี่ยวกับภาวะผู้นำในการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรไปทดลอง (Try Out) กับผู้ที่เคยทำหน้าที่หัวหน้าสาขาวิชาและผู้ที่เคยเป็นอาจารย์ผู้รับผิดชอบ (อาจารย์ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง) จำนวน 20 คน 7) ปรับปรุงแก้ไขแล้วจัดพิมพ์เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับภาวะผู้นำในการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร เพื่อนำไปใช้เก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป 8) นำแบบสอบถามเกี่ยวกับภาวะผู้นำในการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร ที่ใช้กับกลุ่มตัวอย่างมาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r_{xy}) โดยใช้สูตรสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Correlation) ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมทุกข้อ (Item - total Correlation) ได้ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ ระหว่าง 0.48-0.87 9) นำแบบสอบถามเกี่ยวกับภาวะผู้นำในการ

ประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.95

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง ตามขั้นตอน ดังนี้

1. นำหนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลจากคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม
2. ผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยแจกแบบสอบถามในกลุ่มตัวอย่าง ตามคณะ วิทยาลัยและสถาบัน จำนวน 120 คน ได้แบบสอบถามคืน จำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 85.00 โดยได้รับคืนจากหัวหน้าสาขาวิชา จำนวน 35 คน และจากอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร จำนวน 67 คน

3. ผู้วิจัยทำการจัดหมวดหมู่ของข้อมูลในแบบสอบถาม เพื่อนำไปวิเคราะห์ทางด้านสถิติ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป โดยใช้สถิติ ดังนี้

1. ค่าร้อยละ(Percentage) สำหรับใช้วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป
2. ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) สำหรับใช้วิเคราะห์ระดับความคิดเห็น
3. ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน(Standard Deviation) สำหรับใช้วัดการกระจายของข้อมูล
4. ค่า t-test สำหรับวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่าง

สรุปผลการวิจัย

1. การใช้ภาวะผู้นำของหัวหน้าสาขาวิชา ในการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายใน ระดับหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนครพนม ภาพรวมอยู่ในระดับมาก
2. ปัญหาการใช้ภาวะผู้นำของหัวหน้าสาขาวิชา ในการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายใน ระดับหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนครพนม ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง
3. ความคิดเห็นระหว่างหัวหน้าสาขาวิชากับอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรเกี่ยวกับการใช้ภาวะผู้นำของหัวหน้าสาขาวิชา พบว่ามีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน
4. ความคิดเห็นระหว่างหัวหน้าสาขาวิชากับอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรเกี่ยวกับปัญหาภาวะผู้นำของหัวหน้าสาขาวิชา พบว่ามีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน
5. ข้อเสนอแนะจากหัวหน้าสาขาวิชา และอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรในการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน มีดังนี้ 1) ควรเป็นเจ้าของที่รับผิดชอบงานประกันคุณภาพ ในแต่ละสาขาวิชา ไม่ควรปล่อยให้เป็นการของอาจารย์ที่รับผิดชอบและอาจารย์ประจำหลักสูตร 2) ควรมีการพัฒนาหัวหน้าสาขาวิชาและอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรเกี่ยวกับการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายใน อย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง 3) ควรกำหนดระเบียบการเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนหัวหน้าสาขาวิชา 4) ควรลดงานเกี่ยวกับเอกสารในด้านการประกันคุณภาพภายในลง

อภิปรายผลการวิจัย

1. การวิจัยการใช้ภาวะผู้นำของหัวหน้าสาขาวิชา ในการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายใน ระดับหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนครพนม ผลการวิจัยพบว่าหัวหน้าสาขาวิชามีการใช้ภาวะผู้นำอยู่ในระดับมากทุกด้านภาพรวม

มีการใช้ภาวะผู้นำอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของเพ็ญศรี ทองเพชรและคณะ (2554, หน้า 23) พบว่าผู้บริหาร อาจารย์และบุคลากรได้ดำเนินงานเกี่ยวกับการประกันคุณภาพภายใน หลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต อยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับผลงานวิจัยของสันติ มะลิซ้อน (2558, หน้า 2) พบว่า อาจารย์สายวิชาการดำเนินงานประกันคุณภาพภายในอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของพัฒน์พล แก้วยมและสิริพร เรืองสุรัตน์ (2556, หน้า 95) พบว่าผู้บริหาร อาจารย์และบุคลากรได้ดำเนินการเกี่ยวกับการประกันคุณภาพภายใน ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากหัวหน้าสาขาวิชาได้ให้ความสำคัญในการดำเนินงานประกันคุณภาพภายใน และการมีส่วนร่วมของอาจารย์ประจำหลักสูตร ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของวรรณภา ใหญ่มาก (2558, หน้า 29) พบว่าอาจารย์มีส่วนร่วมในการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร อยู่ในระดับมาก

ด้านการกำกับมาตรฐาน เป็นด้านที่มีการใช้ภาวะผู้นำอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของวรรณภา ใหญ่มาก (2558, หน้า 29) เป็นด้านที่มีการใช้ภาวะผู้นำสูงสุด และเป็นด้านที่สำคัญที่สุด เพราะถ้าด้านการกำกับมาตรฐานไม่ผ่าน จะถือว่าหลักสูตรนั้นไม่ได้มาตรฐานและมีผลไม่ผ่านการประกันคุณภาพภายใน ระดับหลักสูตร (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2560, หน้า 56) ดังนั้นหัวหน้าสาขาวิชาจึงต้องใช้เวลาอย่างมากในการปรับปรุงหลักสูตรตามรอบระยะเวลาที่กำหนดคืออย่างน้อยทุก ๆ 5 ปี แต่ไม่เกิน 5 ปี การกำหนดคุณสมบัติของอาจารย์ ผู้รับผิดชอบหลักสูตร คุณสมบัติของอาจารย์ประจำหลักสูตร คุณสมบัติของอาจารย์ผู้สอน และจำนวนอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร จึงทำให้มีการใช้ภาวะผู้นำอยู่ในระดับมาก

ด้านบัณฑิต เป็นด้านที่มีการใช้ภาวะผู้นำอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของวรรณภา ใหญ่มาก (2558, หน้า 29) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากหัวหน้าสาขาวิชา ได้มีการใช้ภาวะผู้นำในการจัดการเรียนการสอนในระดับที่มาก เพื่อให้บัณฑิตมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ทั้งด้านความรู้ ทักษะทางปัญญา ทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ทักษะการจัดการเรียนรู้และด้านคุณธรรมจริยธรรม

ด้านหลักสูตร การเรียนการสอน การประเมินผู้เรียน เป็นด้านที่มีการใช้ภาวะผู้นำอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของวรรณภา ใหญ่มาก (2558, หน้า 29) และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของภาวนา กิตติวิมลชัย (2561, หน้า 109 - 117) พบว่าอาจารย์ประจำหลักสูตรบริหารหลักสูตรตามระบบการประกันคุณภาพการศึกษา ด้านหลักสูตร การเรียนการสอนการประเมินผู้เรียน อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากหัวหน้าสาขาวิชา ได้มีการใช้ภาวะผู้นำเป็นอย่างมากในเรื่องการพิจารณากำหนดผู้สอน การออกแบบหลักสูตร การปรับปรุงหลักสูตร การจัดการเรียนการสอนที่มีการฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับการเรียนการสอน การประชุมวางแผน ติดตามและทบทวนการดำเนินงานหลักสูตร การติดตาม มคอ.2 มคอ.3 มคอ.4 มคอ.5 มคอ.6 มคอ.7 จึงทำให้การดำเนินงานอยู่ในระดับมาก

2. ปัญหาการใช้ภาวะผู้นำของหัวหน้าสาขาวิชา ในการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายใน ระดับหลักสูตร ปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนครพนม ผลการวิจัยพบว่ามีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของธารินี กิตติกาญจนโสภณ (2560, หน้า 59) พบว่าผู้บริหารและอาจารย์มีปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินงาน ในระบบการประกันคุณภาพการศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งปัญหาต่าง ๆ ได้แก่ 1) ปัญหาด้านการกำกับมาตรฐาน เป็นปัญหาระดับปานกลาง โดยเฉพาะการปรับปรุงหลักสูตรตามรอบระยะเวลาที่กำหนด ซึ่งหัวหน้าสาขาวิชาจะต้องดำเนินการปรับปรุงหลักสูตรอย่างน้อยทุก ๆ 5 ปี แต่ไม่เกิน 5 ปี จึงทำให้กังวลใจในการปรับปรุงหลักสูตร 2) ปัญหาด้านบัณฑิต เป็นปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากหัวหน้าสาขาวิชา มีการติดตาม ตรวจสอบทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และความรับผิดชอบต่อจัดการเรียนรู้ให้การผลิตบัณฑิตหรือการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไม่สม่ำเสมอ จึงทำให้มีปัญหา 3) ปัญหาด้านนักศึกษา เป็นปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการที่หัวหน้าสาขาวิชาดำเนินการเกี่ยวกับการพัฒนาศักยภาพนักศึกษาและการเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ยังไม่มากพอ 4) ปัญหาด้าน

อาจารย์เป็นปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการที่หัวหน้าสาขาวิชาใช้ภาวะผู้นำในเรื่องการจัดทำผลงานของอาจารย์ และการส่งเสริมและพัฒนาอาจารย์ไม่มากพอ 5) ปัญหาด้านหลักสูตร การเรียนการสอน การประเมินผู้เรียน เป็นปัญหาระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการที่หัวหน้าสาขาวิชาใช้ภาวะผู้นำในเรื่องการกำกับผลการประเมินผลการเรียนรู้ของนักศึกษา ไม่สม่ำเสมอ 6) ปัญหาด้านสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ เป็นปัญหาระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการมี จำนวนสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ไม่เพียงพอ ในการจัดการเรียนการสอน จึงทำให้มีปัญหา

3. การเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างหัวหน้าสาขาวิชากับอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรเกี่ยวกับการใช้ภาวะผู้นำของหัวหน้าสาขาวิชา ในการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายใน ระดับหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนครพนม จากผลงานวิจัยพบว่าความคิดเห็นของหัวหน้าสาขาวิชา และอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรเกี่ยวกับการใช้ภาวะผู้นำในการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร มีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากหัวหน้าสาขาวิชาที่เป็นอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรคนหนึ่ง ดังนั้น การดำเนินงานการประกันคุณภาพภายใน ระดับหลักสูตรปริญญาตรี ต้องทำงานด้วยกันเกือบทุกด้าน ทั้งด้านการกำกับมาตรฐาน ด้านบัณฑิต ด้านนักศึกษา ด้านอาจารย์ ด้านหลักสูตร การเรียนการสอน การประเมินผู้เรียน และด้านสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ จึงทำให้ความคิดเห็นระหว่างหัวหน้าสาขาวิชากับอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรจึงไม่แตกต่างกัน

4. การเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างหัวหน้าสาขาวิชากับอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรเกี่ยวกับปัญหาการใช้ภาวะผู้นำของหัวหน้าสาขาวิชา ในการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายใน ระดับหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนครพนม จากผลงานวิจัยพบว่าความคิดเห็นของหัวหน้าสาขาวิชา และอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรเกี่ยวกับปัญหาการใช้ภาวะผู้นำ ในการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร มีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากหัวหน้าสาขาวิชาที่เป็นอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรคนหนึ่ง ดังนั้น การดำเนินงานการประกันคุณภาพภายใน ระดับหลักสูตรปริญญาตรี ต้องทำงานด้วยกันเกือบทุกด้าน เมื่อมีปัญหาที่ร่วมกันแก้ปัญหา ทั้งด้านการกำกับมาตรฐาน ด้านบัณฑิต ด้านนักศึกษา ด้านอาจารย์ ด้านหลักสูตร การเรียนการสอน การประเมินผู้เรียน และด้านสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ จึงทำให้ความคิดเห็นระหว่างหัวหน้าสาขาวิชากับอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร เกี่ยวกับปัญหาการใช้ภาวะผู้นำของหัวหน้าสาขาวิชา ไม่แตกต่างกัน

5. ข้อเสนอแนะจากหัวหน้าสาขาวิชา และอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรในการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตรปริญญาตรี พบว่า ดังนี้

5.1 การดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ควรชี้เจ้าหน้าที่รับผิดชอบงานประกันคุณภาพ ในแต่ละสาขาวิชา ไม่ควรปล่อยให้เป็นที่ภาระของอาจารย์ที่รับผิดชอบและอาจารย์ประจำหลักสูตร สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ญัฐณา ขำศิริ (2560, หน้า 5) พบว่า ไม่มีบุคลากรสายสนับสนุนที่ปฏิบัติหน้าที่ด้านหลักสูตรโดยตรง อาจารย์มีภาระงานในการสอนมาก ควรจัดหาบุคลากรสายสนับสนุนมาเป็นผู้ดำเนินการ เพื่อเป็นการลดเวลาและความยุ่งยากในการจัดทำหลักสูตร ทั้งนี้อาจเป็นเพราะหัวหน้าสาขาวิชาและอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรทุกคนมีหน้าที่หลักคือการสอน โดยปกติก็สอนเกือบทุกวันอยู่แล้ว ในการสอนจะต้องจัดทำเอกสารต่าง ๆ ได้แก่ เอกสารมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ (จิรณี ดันตริตณรงค์, 2558, หน้า 51-52) ได้แก่ มคอ.3 มคอ.4 มคอ.5 มคอ.6 และมคอ.7 สำหรับงานวิจัยหรือผลงานทางวิชาการก็สำคัญ ถ้าหากอาจารย์ไม่มีผลงานวิจัยหรือผลงานทางวิชาการที่ตีพิมพ์ทุกปี การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ก็จะได้คะแนน นอกจากนี้ก็ต้องปฏิบัติหน้าที่ที่ผู้บริหารมอบหมาย โดยเฉพาะการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร

5.2 การพัฒนาเกี่ยวกับการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายใน ระดับหลักสูตร ควรมีการพัฒนาหัวหน้าสาขาวิชาและอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร เกี่ยวกับการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายใน อย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง เพราะอาจารย์ที่เข้ามาปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าสาขาวิชา ยังขาดประสบการณ์เกี่ยวกับการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายใน ระดับหลักสูตร ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของศรีมณฑา เกษสาคร (2554, หน้า 102) พบว่าหัวหน้าสาขาวิชามีปัญหาในการปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าสาขาวิชา เนื่องจากขาดประสบการณ์เกี่ยวกับการบริหารงานหัวหน้าสาขาวิชาทุกคนที่เข้ามาปฏิบัติหน้าที่ ไม่เคยผ่านงานบริหารหรือไม่มีประสบการณ์ในการบริหารงานหรือไม่เคยผ่านการฝึกอบรมมาก่อนเมื่อเข้ามาทำหน้าที่ในระบบราชการซึ่งมีขั้นตอนมากมาย เช่น งานธุรการ งานประชุม

5.3 ค่าตอบแทนหัวหน้าสาขาวิชา มหาวิทยาลัยนครพนม ควรกำหนดระเบียบการเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนหัวหน้าสาขาวิชา อาจเป็นเพราะหัวหน้าสาขาวิชาเป็นตำแหน่งที่รับผิดชอบในการจัดทำหลักสูตร เพื่อหานักศึกษาเข้ามาเรียนในแต่ละคณะหรือวิทยาลัย บางสาขาวิชาต้องรับผิดชอบนักศึกษาเป็นจำนวนมาก มีนักศึกษาสูงกว่าบางคณะหรือวิทยาลัย เช่น สาขาวิชาสายครุศาสตร์ มีนักศึกษาปีที่ 1-5 มีถึง 300 คน

5.4 ภาระงานด้านเอกสาร ควรลดภาระงานเกี่ยวกับเอกสารในด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตรลง อาจเนื่องมาจาก งานเกี่ยวกับเอกสารในด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในได้จัดทำเป็นแฟ้ม ๆ ละองค์ประกอบเป็นจำนวนมาก พร้อมมีการเก็บหลักฐานไว้ตามเกณฑ์ประเมิน ซึ่งเป็นภาระของหัวหน้าสาขาวิชา และอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร เพื่อเก็บไว้ให้คณะกรรมการ ตรวจสอบประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ตรวจสอบในแต่ละปีการศึกษา ว่าหลักสูตร ได้ดำเนินการในแต่ละตัวบ่งชี้ ในแต่ละองค์ประกอบหรือไม่ มากน้อยเพียงใด ซึ่งสอดคล้องกับผลงานการวิจัยของอานูภาพ ภูปาอ่างและลิขิต (2560, หน้า 252) พบว่าระบบประกันคุณภาพการศึกษา ควรหลีกเลี่ยงการพึ่งพาเอกสารที่มากเกินไป ควรลดการพึ่งพาเอกสารให้น้อยลง เพราะคณาจารย์เชื่อว่าเอกสารอาจสร้างขึ้นได้ไม่ยาก จึงไม่ควรเป็นหลักฐานที่แสดงให้เห็นถึงคุณภาพ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 จากการศึกษาพบว่าหัวหน้าสาขาวิชา มีปัญหาการใช้ภาวะผู้นำ ในการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายใน อยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน แต่ด้านที่มีปัญหาสูงสุดคือด้านการกำกับมาตรฐาน ดังนั้น ผู้ที่ทำหน้าที่หัวหน้าสาขาวิชา ควรศึกษาเกี่ยวกับด้านการกำกับมาตรฐานให้มากยิ่งขึ้น

1.2 ควรส่งเสริมการดำเนินการการประกันคุณภาพภายใน ระดับหลักสูตร ได้แก่ การพิจารณาผลประโยชน์หรือค่าตอบแทนให้กับหัวหน้าสาขาวิชาและอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัย ครั้งต่อไป

2.1 ควรวิจัยเกี่ยวกับภาวะผู้นำของหัวหน้าสาขาวิชา ในการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายใน ระดับต่ำกว่าปริญญาและระดับบัณฑิตศึกษา

2.2 ควรวิจัยเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนา หัวหน้าสาขาวิชาและอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรในการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายใน ระดับต่ำกว่าปริญญา และระดับบัณฑิตศึกษา

เอกสารอ้างอิง

- กรรณิกา กันท่า. (2561). ทักษะภาวะผู้นำ ในศตวรรษที่ 21 สำหรับผู้บริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*. 12(2): 20.
- กาญจนา ดิลา. (2556). *การศึกษาภาวะผู้นำเชิงสร้างสรรค์ของผู้บริหารสถานศึกษาของโรงเรียน สังกัดกรุงเทพมหานคร สำนักงานเขตบางเขน*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เกศรินทร์ แทบสี. (2557). การศึกษาการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษากาฬสินธุ์ เขต 3. *วารสารวิชาการแพรวกาฬสินธุ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์*. 1(1) :56.
- จิรณี ตันดิรัตน์วงศ์. (2558). “TQF กับการเป็นอาจารย์มืออาชีพ.” *วารสารราชภัฏสุราษฎร์ธานี*. 2(1): 51-52.
- ณัฐณา ขำศิริ. (2560). *สภาพการจัดทำหลักสูตรตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2552 (TQF): กรณีศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น*. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ธารินี กิตติกาญจนโสภณ. (2560). “การพัฒนากระบวนการประกันคุณภาพการศึกษาที่มีประสิทธิภาพในสถาบันศึกษาเอกชน.” *วารสารวไลยอลงกรณ์ปริทัศน์(มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์)*. 1(1): 59.
- นิจวรรณ วีรวัฒน์นอม. (2558). “การดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาตามวงจรเดมมิ่ง เพื่อผลลัพธ์ตามเกณฑ์ การประกันคุณภาพการศึกษา.” *วารสารวิทยาลัยพยาบาลพระปกเกล้า จันทบุรี*. 26(1): 84.
- เบญจวรรณ ถนอมชยธวัช. (2558). การพัฒนาการประกันคุณภาพการศึกษา ของวิทยาลัยสังกัดสถาบัน พระบรมราชชนก กระทรวงสาธารณสุข. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา*. 10(1):63.
- พัฒน์พล แก้วยมและสิริพร เรืองสุรัตน์. (2556). *ศึกษาศาสตร์: การดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล 9 แห่ง*. สำนักคุณภาพและประกันคุณภาพ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล สุวรรณภูมิ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา.
- เพ็ญศรี ทองเพชรและคณะ. (2554). “การใช้การดำเนินงานประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาของวิทยาลัย ในสังกัดสถาบันพระบรมราชชนก กระทรวงสาธารณสุข.” *วารสารการพยาบาลและการศึกษา*. 4(2).
- ภาวนา กิตติวิมลชัย. (2561). “การศึกษาการปฏิบัติงานและปัญหาในการบริหารหลักสูตรตามระบบการประกัน คุณภาพการศึกษา และแนวทางการพัฒนาหลักสูตรให้มีคุณภาพ: กรณีศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น” . *วารสารวิจัยทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*. 13(2): 109.
- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (2559). “การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับมหาวิทยาลัย เพื่อก้าวสู่การเป็น องค์การชั้นนำ.” *วารสารการวัดผลการศึกษา*. 33(94).
- วรรณภา ใหญ่มาก. (2558). *การศึกษาแนวปฏิบัติที่ดีด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี ราชมงคลสุวรรณภูมิ*. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ.
- ศรีมณา เกษสาคร(2554). *การพัฒนารูปแบบการพัฒนาภาวะผู้นำหัวหน้าสาขาวิชาภาษาอังกฤษ*. วิทยานิพนธ์ ค.ศ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศักดิ์กร สุวรรณเจริญและคณะ. (2561). “ความก้าวหน้าของการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดสุพรรณบุรี.” *วารสารบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัย ราชภัฏจันทรเกษม*. 13(2): 28.

- สนุก สิงห์มาตร พิกุล มีมานะและดุขฎิวัฒณ์ แก้วอินทร์. (2560). “คุณลักษณะภาวะผู้นำของผู้บริหารองค์กร ในศตวรรษที่ 21.” *การประชุมวิชาการเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา ครั้งที่ 2 มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม 2560.*
- สันติ มะลิซ้อน. (2558). *การประกันคุณภาพการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์. บุรีรัมย์.*
- สายันต์ บุญใบ. (2555). *การวิจัยและพัฒนาตัวแบบการพัฒนาภาวะผู้นำของประธานสาขาวิชาคนตรี ในมหาวิทยาลัยราชภัฏ. วิทยานิพนธ์ ค.ศ. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.*
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2560). *คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2557. พิมพ์ที่ภาพพิมพ์. พิมพ์ครั้งที่ 4: กรุงเทพฯ.*
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2560). *รายงานการวิเคราะห์การพัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษา ให้รองรับการปฏิรูปประเทศด้านการศึกษา ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560. กรุงเทพฯ.*
- อัศนีย์ สุทธิใจ. (2560). “ภาวะผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษา.” *วารสารวิจัยพุทธศาสตร์. มหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. 3(1): 23.*
- อานูภาพ ฐปาอ่างและสิชาลุตัส. (2560). “การรับรู้และประสบการณ์ของอาจารย์มหาวิทยาลัยต่อคุณภาพการสอน และการประกันคุณภาพการศึกษาของการอุดมศึกษาไทย.” *วารสารวิชาการศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 18(2): 252.*
- Yukl, Gary. A. (1992). *Theory and research on Leadership in Organizations.* New York: State University of New York at Albany.